

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **VIDEO klinik, spol. s r. o.**, se sídlem Antonínská 4, Brno, zastoupen JUDr. Pavlem Hálou, advokátem, se sídlem Martina Kříže 8, Brno, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2008, č. j. 7 Ca 303/2006 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 28. 11. 2008, č. j. 7 Ca 303/2006 - 44, zamítl žalobu podanou žalobcem VIDEO klinik, spol. s r.o. proti rozhodnutí ústředního ředitele žalované České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu (dále též „žalovaná“), ze dne 15. 8. 2006, č. j. 6180/3000/2006/Ba/Št, jímž bylo změněno prvostupňové správní rozhodnutí ředitele inspektorátu obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského kraje ze dne 13. 6. 2006, č. j. 68/30/06 tak, že se společnosti VIDEO klinik, spol. s r. o. ukládá za porušení právní povinnosti uvedené v ustanovení § 13 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném v rozhodné době, pokuta ve výši 2000 Kč, neboť jako prodávající v provozovně Antonínská 4 v Brně ve dnech 19. 4. 2006 a 27. 4. 2006 nesprávně informovala spotřebitele o rozsahu a podmínkách uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb (reklamace) - ve smluvních podmínkách oprav, se kterými byl spotřebitel seznámen jejich vyvěšením v provozovně (poskytovatel služby, společnost VIDEO klinik spol. s r.o. v podmínkách uvedla, že záruční doba na náhradní díly (mimo renovované) je

šest měsíců). Městský soud dospěl k závěru, že provedení opravy věci pomocí nového dílu zakládá vznik smíšené smlouvy, a to smlouvy kupní a smlouvy o opravě. Samotný nový díl je však předmětem kupní smlouvy, a proto se na něj vztahuje odpovědnost za vady dle § 620 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, tudíž dvouletá záruční doba. Žalobce proto porušil povinnost řádně informovat spotřebitele o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb, když je informoval jen o 6 měsíční záruční době.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel namítá, že městský soud extenzivním výkladem dovodil, že v okamžiku vyjmutí nového dílu z celku, se díl stává opět samostatnou věcí, tedy v případě závady i samostatným předmětem odpovědnosti za vady. Tím ovšem soud navodil ve své argumentaci situaci, která v rámci skutkového stavu vůbec nevznikla, avšak tento hypotetický předpoklad považoval za vznik smíšené smlouvy. Nesprávnost soudního rozhodnutí a vady řízení spatřuje mimo jiné také v tom, že se soud nedostatečně vypořádal se skutkovou podstatou, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, přičemž jeho závěry pouze dotvářejí rozhodnutí žalované. Žalobní body tak nebyly v odůvodnění rozsudku srozumitelně a úplně vyloženy, přičemž vady správního řízení byly promítnuty do závěrů správního soudu. Soukromé právo bylo rozhodnutím správního orgánu deformováno, čímž došlo k nevyváženému poměru mezi dvěma rovnocennými subjekty. V odůvodnění rozhodnutí městského soudu též schází věcná argumentace k části žalobního návrhu, který v kasační stížnosti dále odcitoval. Především namítl, že došlo k nesprávnému skutkovému a právnímu vyhodnocení věci, neboť, jako služby provozující subjekt neprodával výrobek, ale službu – opravu výrobku. Právě tato otázka, zda dodával službu či zda prodával výrobek, činí překážku správného zjištění skutkového stavu. Má za to, že spotřebitele řádně informoval, neboť vymezení záruční doby odpovědnosti za vady vzniklé při opravě nebo úpravě věci je zakotveno v § 654 občanského zákoníku. Obsahem smluvního typu smlouvy o opravě je i výměna určité součásti, přičemž tato součást pozbývá povahu věci samostatné a stává se součástí věci opravované její instalací. Jelikož věc ztratí povahu samostatné věci, nelze na ni vztáhnout podmínky smluvního typu prodeje zboží v obchodě a tudíž ani podmínky § 626 odst. 4 občanského zákoníku. Na podporu své argumentace odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 1999, sp. zn. 25 Cdo 770/98, a na rozsudek téhož soudu ze dne 27. 4. 2000, sp. zn. 22 Cdo 2548/98, v nichž je podrobně rozebrána problematika „součástí věci.“ Tento názor podporuje i obsah ustanovení § 654 odst. 2 občanského zákoníku, který vychází z koncepce jednotné záruční doby u odpovědnosti za vady při opravě a úpravě věci, neboť delší než tříměsíční záruční lhůtu předpokládá toliko na základě smluvního ujednání. S ohledem na uvedené je zřejmé, že prostřednictvím „Smluvních podmínek“ dostal svým povinnostem stanovených zákonem, přičemž se nebránil se zákazníky uzavírat i delší záruční dobu nad rámec stanovený zákonem. V tomto směru tedy poskytoval služby s vyšší zárukou, než mu zákon ukládá. Proto v závěru kasační stížnosti navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná Česká obchodní inspekce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se stěžovatel s požadavkem odůvodnění této stížnosti vyrovnal toliko obecným poukazem na nedostatečnost napadeného rozsudku ve vztahu k obsahu žaloby a dále zahrnutím textu žaloby do obsahu kasační stížnosti. K této žalobě se však již vyjádřila v předchozím řízení, a proto pouze dodává, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem městského soudu. Podle jejího názoru by měla být kasační stížnost Nejvyšším správním soudem zamítnuta.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal splnění zákonných procesních předpokladů pro projednání kasační stížnosti. Shledal, že stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.) a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, a je tak splněna i nezbytná podmínka řízení, spočívající v povinném zastoupení stěžovatele osobou s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek byla též podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a míří svým obsahem na kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto shledává kasační stížnost přípustnou, neboť dospěl k závěru, že byly splněny všechny zákonné procesní předpoklady pro její projednání.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud ověřil pro posouzení nyní projednávané věci tyto podstatné skutečnosti:

Pracovníci České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského, provedli na základě podnětu spotřebitele ve dnech 19. 4. a 27. 4. 2006 kontrolu v provozovně společnosti VIDEO klinik spol. s r. o. Na základě provedené kontroly bylo prokázáno, že uvedená společnost nesprávně informovala spotřebitele o rozsahu a podmínkách uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb. Ve smluvních podmínkách, se kterými je spotřebitel seznámen jejich vyvěšením v provozovně, poskytovatel služby uvádí: „záruční doba na použitý materiál a náhradní díly (mimo renovované) je šest měsíců.“ Na základě uvedených zjištění dospěla Česká obchodní inspekce k závěru, že společnost VIDEO klinik spol. s r.o. (v projednávané věci stěžovatel) porušila ustanovení § 13 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném v rozhodné době, podle něhož je prodávající povinen spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb. Rozhodnutím ze dne 13. 6. 2006, č. j. 68/30/06 uložil ředitel inspektorátu České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského, jmenované společnosti podle § 24 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném v rozhodné době, pokutu ve výši 2000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč. K odvolání stěžovatele ústřední ředitel České obchodní inspekce rozhodnutím ze dne 15. 8. 2006, č. j. 6180/3000/2006/Ba/Št, změnil výrok napadeného prvostupňového rozhodnutí tak, že ve větě „záruční doba na použitý materiál a náhradní díly (mimo renovované) je šest

měsíců“, vypustil slova „použitý materiál“ a společnosti VIDEO klinik spol. s r.o. uložil pokutu ve výši 2000 Kč.

Z výše uvedeného je zřejmé, že jádrem sporu je otázka, zda je v rámci provedení opravy věci, jejíž součástí je i výměna náhradního dílu, v souladu se zákonem poskytnutí záruční doby šesti měsíců na opravovanou věc jako celek. Ze smluvních podmínek, které jsou součástí správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že tuto otázku stěžovatel řeší v bodě 13 podmínek takto: „Záruční doba na provedenou službu je tři měsíce, na použitý materiál a náhradní díly (pokud se nejedná o renovované díly) šest měsíců ode dne dohodnuté lhůty vyzvednutí výrobku. Záruční doba se vztahuje pouze na práce prováděné a vady, které vznikly v souvislosti s opravou.“

Podle ustanovení § 13 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, účinného k datu rozhodování správního orgánu, je prodávající povinen spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb, včetně podmínek uplatnění rozporu s kupní smlouvou (dále jen „reklamace“) spolu s údaji o tom, kde lze reklamaci uplatnit, a o provádění záručních oprav. Pro účely citovaného zákona na ochranu spotřebitele se prodávajícím rozumí podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby (§ 2 odst. 1 citovaného zákona).

Smlouva o opravě a úpravě věci je zvláštním druhem smlouvy o dílo. Jejím předmětem je oprava nebo úprava již existujících hmotných předmětů. Co se rozumí opravou nebo úpravou je uvedeno v § 652 odst. 2 občanského zákoníku. „Opravou věci je činnost, kterou se zejména odstraňují vady věci, následky jejího poškození nebo účinky jejího opotřebení. Úpravou věci je činnost, kterou se zejména mění povrch věci nebo její vlastnosti.“

Nejvyšší správní soud předepisuje, že se plně ztotožňuje s argumentací ohledně povahy a charakteristiky týkající se „součásti věci“, která je uvedena v rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 29. 7. 1999, sp. zn. 25 Cdo 770/98, na níž stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje. Právní institut „součásti věci“ je zcela bezpochyby zákonem vyjádřením skutečnosti, že existují věci, jakožto hmotné předměty, které lze z hlediska právní teorie charakterizovat jako věci složené, tedy vnitřně strukturované a tvořené relativně samostatnými částmi více nebo méně vzájemně spojenými. Základními kritérii pro posuzování součásti věci je jednak kritérium sounáležitosti a jednak kritérium oddělitelnosti. Definici součásti věci ve světle tohoto judikátu vyhovují ty případy, kdy oddělení součásti věci od věci hlavní znamená pro věc hlavní újmu na její hodnotě, její znehodnocení, přičemž této definici kasační soud ničeho nevytyká.

Ve vztahu k výše uvedenému a s ohledem na to, že v nyní projednávané věci podal spotřebitel podnět České obchodní inspekci z důvodu, že mu v provozovně stěžovatele vyměnili v rámci opravy televizoru kanálový vodič a poskytli pouze tříměsíční záruční lhůtu na opravovanou věc jako celek (včetně nového kanálového vodiče), Nejvyšší správní soud konstatuje následující. Jak je již shora uvedeno, ve vztahu ke spotřebiteli je oprava věci prováděna na základě zvláštního druhu smlouvy o dílo – smlouvy o opravě. Podle názoru kasačního soudu, pokud nastane situace, že je při opravě věci spotřebiteli dodán a účtován nový náhradní díl (nový výrobek), který bude v rámci opravy do věci

nainstalován, pak toto dodání výrobku podléhá právní úpravě kupní smlouvy obsažené v § 612 (§ 588) a násl. občanského zákoníku. Je tomu tak proto, že nově dodaný náhradní díl není opravován v rámci požadované opravy věci, je do ní pouze v rámci opravy nainstalován, a proto není důvodu snižovat záruční lhůtu u nového dílu na pouhých šest měsíců, jak stěžovatel v obchodních podmínkách stanovil. Z uvedeného případu je zřejmé, že objednaný kanálový vodič může být u televizoru měněn opakovaně, tudíž je snadno vyměnitelný a oddělitelný od věci hlavní, která bez jeho přítomnosti zřejmě nefunguje. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje skutečnost, že nainstalováním nového dílu do věci hlavní, tento díl pozbývá povahu věci samostatné a stává se součástí věci hlavní. V této části potom objednaná služba opravy věci spočívá z části ve výměně (pozn. ve smyslu pořízení nové věci) poškozeného dílu a z části v jeho instalaci do věci hlavní. Na druhou stranu je však třeba mít na zřeteli, že vzhledem k snadné oddělitelnosti (záleží na konkrétním případě) se náhradní díl stává v okamžiku oddělení opět věcí samostatnou, a tudíž i samostatným předmětem odpovědnosti za vady. Lze proto přisvědčit argumentaci městského soudu, který dospěl k závěru, že provedení opravy pomocí nového dílu zakládá vznik smíšené smlouvy, a to smlouvy kupní (§ 588, § 612 a násl. občanského zákoníku) a smlouvy o opravě (§ 652 občanského zákoníku). Nejvyšší správní soud proto neshledal jediný důvod, proč by měla být spotřebiteli krácena záruční lhůta u zcela nového dodaného náhradního dílu, který je ve smyslu citovaného judikátu Nejvyššího soudu České republiky relativně snadno oddělitelný od věci hlavní, pouze z toho důvodu, že instalací tohoto dílu proběhla oprava funkčnosti věci hlavní. Takový postup by odporoval základnímu smyslu a účelu práva na ochranu spotřebitele, který by byl v důsledku objednání služby stížen zkrácením záruční lhůty.

Ke stěžovatelově námitce, v níž vytyká městskému soudu, že se nedostatečně vypořádal se skutkovou podstatou, jakož i k námitce nedostatku věcné argumentace k podanému žalobnímu návrhu v odůvodnění rozsudku, Nejvyšší správní soud uvádí, že takto obecně formulované kasační námitky nelze blíže přezkoumat, neboť neobsahují řádný stížní bod. Stěžovatel nijak nespecifikoval v čem konkrétně spatřuje nedostatky zjištění skutkové podstaty. Pokud pak namítl neuskutečnění „hypotetického předpokladu“ vyjmutí dílu z celku, což městský soud použil v odůvodnění napadeného rozsudku k vysvětlení problematiky záruční lhůty u nového náhradního dílu, takovou námitku považuje Nejvyšší správní soud za zcela účelovou. Přestože v projednávané věci nedošlo k následnému vyjmutí již nainstalovaného náhradního dílu, městský soud touto tezí podpořil svoji argumentaci ohledně relativní samostatnosti věci (v tomto případě kanálového vodiče), což je potřebné pro další úvahu ohledně možnosti uplatnění vad věci v zákonné záruční lhůtě. Nejvyšší správní soud takovéto úvaze městského soudu nemůže ničeho vytknout. V případě, že je věc snadno oddělitelná či odstranitelná z věci hlavní, a jako taková byla nahrazena či vyměněna novým dílem, je takový díl samostatným předmětem právního režimu odpovědnosti za vady.

Ke stěžovatelově námitce ohledně nedostatečně vypořádaných žalobních bodů, či až k jejich opomíjení městským soudem, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než uvést obdobnou argumentaci jako výše. Z uvedených kasačních bodů není dostatečně zřejmé, čeho se stěžovatel domáhá a jaké konkrétní pochybení v odůvodnění napadeného rozsudku spatřuje. Úkolem Nejvyššího správního soudu není vyhledávání nedostatků v kasační stížnosti napadeném rozhodnutí dle vlastní úvahy, nýbrž na základě dispozičního

práva účastníka přezkoumávání konkrétně namítaných pochybení (pokud se nejedná o situaci dle § 109 odst. 3 s. ř. s.). Takto obecně formulovanými kasačními námitkami se proto Nejvyšší správní soud nemohl ze zřejmých důvodů blíže zabývat.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, jež ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné činnosti spojené s kasačním řízením.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2009

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu